

תלמודו בידו

יבמות

דף קיד עמוד ב

א] אלו איסורים הזהירה תורה את הגדולים שלא יכשילו את הקטנים ?

ב] שני אחים נשואים לשתי אחיות, הפקח נשא פקחת והחרש נשא חרשת, ומת הפקח, מה יעשה החרש ?

ג] יש מלחמה בעולם ואומרת שבעלה מת במלחמה או על מטתו, האם נאמנת ?

ד] באלו עוד אופנים אין אשה נאמנת לומר שמת בעלה, ומדוע ?

א] 1. אכילת דם. 2. אכילת שרצים. 3. לכהן להיטמא למת. ואין לתלמוד אלו מאלו: שאכילת רביעית דם חמור, שחייב כרת. אכילת שרצים חמור, שלוקה אף אם אכל כשיעור כערשה. טומאת כהן חמורה, שכן ריבה התורה בהם מצוות.

ב] אשתו: מוציאה בגט, מפני שאסורה עליו באיסור אחות זקוקה. ואף לסובר שקטן [חרש וחרשת] האוכל נבלות אין בית דין מצווים להפרישו. שחששו שאם לא יגרשה, יטעו לומר שאף פוטר את אחותה מן החליצה. אשת אחיו: אסורה. שחרש אינו חולץ, ואינו יכול לייבמה כיון שהיא אחות גרושתו.

ג] במלחמה: אינה נאמנת, כי שמא אומרת שמת רק מאומד לבה. שלא מסתבר לה שמתוך כל אלו שנהרגו במלחמה, רק הוא ניצל. ואף כשראתה שהכוהו בחרב, שמא לא המתינה לראות שמת, ולבסוף התרפא. על מטתו: נאמנת, ואפילו שלא אמרה "קברתיו".

ד] 1. כשנפל הבית עליו, או שהיה במקום נחשים ועקרבים, כי מעידה כן "בדדמי". 2. במקום דבר, שאומרת כן מאומד כיון שמפחדת לעמוד שם. ויש אומרים שנאמנת. 3. יש רעב בעולם, אינה נאמנת עד שתאמר מת וקברתיו. 4. יש קטטה ביניהם. שמכיון ששונאתו עלולה לשקר על מותו כדי שתיאסר עליו. 5. לר' יהודה, אינה נאמנת עד שבאה בוכה ובגדיה קרועים [שרגלים לדבר כדבריה].